

Његовом Блаженству Патријарху антиохијском и свега Истока г. Јовану X уручено највише одликовано Српске Православне Цркве - орден Светог Саве првог степена

Празник Покрова Пресвете Богородице у српској престоници торжествено је прослављен светом Литургијом у крипти Спомен-храма Светог Саве на Врачару којом су началствовали предстојатељи Српске Православне Цркве и Антиохијске Патријаршије, Свјатјејши Патријарх српски г. Иринеј и Блажењејши Патријарх антиохијски и свега Истока г. Јован X. Салуживали су Блажењејши Архиепископ охридски и Митрополит скопски г. Јован, Високопреосвећени Митрополити загребачко-љубљански г. Порфирије, Акре г. Василије, Њујорка и Северне Америке г. Јосиф и Преосвећени Епископ шумадијски г. Јован, у молитвеном присуству Преосвећене господе Епископа бачког Иринеја, врањског Пахомија, ваљевског Милутина, стобијског Давида, мохачког Исихија и ремезијанског Стефана, викара Патријарха српског и старешине храма Светог Саве.

Саслуживали су и протојереји-ставрофори др Саво Јовић, главни секретар Светог Ахијерејског Синода Српске Православне Цркве; проф. др Владимир Вукашиновић, архијерејски намесник београдски први; Петар Лукић, старешина Саборне цркве Светог архангела Михаила; гости из Антиохијске Патријаршије: архимандрити Прокопије, Партеније и Алексеје, ђакон Георгије Јаков и јерођакон Јован; као и протођакони Радмир Перчевић и Стеван Рапајић. Литургију су појали Хор храма Светог Саве на

Врачару, студенти Православног богословског факултета Универзитета у Београду и хор Мојсије Петровић.

Богослужењу су, поред многобројног благочестивог народа, присуствовали директор Управе за сарадњу са Црквама и верским заједницама Владе Републике Србије др Милета Радојевић, амбасадори Сирије г. Оусман Сааб, Либана гђа Нада Ал и Грчке г. Илија Елијадис, високи представници Римокатоличке Цркве, Исламске заједнице Србије, Српске академије наука и уметности, Универзитета у Београду и црквених просветних установа.

На крају евхристијског сабрања предстојатељ Српске Православне Цркве, Његова Светост Патријарх г. Иринеј, поздравио је Блажењејшег Патријарха антиохијског и свега Истока г. Јована X:

-Ваше Блаженство, Патријарше Великога Божјега Града Антиохије, Сирије, Киликије, Палестине и свега Истока, господине Јоване, Ваша Високопреосвештенства и Преосвештенства, браћо и саслужитељи, часни оци, драга браћо и сестре, верна чеда наше Српске Православне Цркве, христољубиви народе српски,

Благословио је Господ наш да на овај светли и радосни празник Цркве наше, празник Покрова Пресвете Богородице, поделимо духовну радост са нашим драгим гостима из сестринске Антиохијске Цркве и, првенствено, са њеним Предстојатељем, Његовим Блаженством патријархом Јованом.

Смерно стојећи под њеним Покровом, благодарно појући архангелски поздрав Мајци Господа нашега и свих нас, помолимо се да она и нас, својим свемоћним молитвама, ограда од свих зала и невоља, да, претрпевши сва искушења до краја, нађемо спас и покој Царства Небеског, у заједници са Њеним Сином и Богом нашим Исусом Христом, у Цркви Његовој.

Без великога трепета и страха Божјега човек се не може осмелити да говори о повести најсветије Антиохијске Цркве. Разлог за то је следећи: човек мора да говори о делима Духа Светога, о неисцрпној благодати која као Врело живота истиче из неизрециве дубине љубави Свете Једноначалне Тројице и улива се у Цркву Христову, чинећи народе

и људе удовима Тела Христовог. Међу њима, Ваше Блаженство, сестринска Антиохијска Црква, чији сте Ви Предстојатељ, заузима посебно место. Другачије не може ни бити када знамо да и пре него што су свети првоврховни апостоли Петар и Павле основали Антиохијску Цркву, Сâм Господ наш Исус Христос је ходао и проповедао у крајевима и градовима Либана и Сирије, како нас о томе и Свето Писмо извештава. Свети апостол Петар је развио богату апостолску и мисионарску делатност у Антиохији, а свети апостол Павле, рођен у Тарсу, доживео је чудесно преобраћење и духовну метаморфозу на путу ка Дамаску, данас главном граду Сирије, и од гонитеља Цркве постао њен градитељ. Свето Писмо нас извештава да је и име хришћанин, како се сви ми данас називамо, настало у Антиохији.

Не можемо без молитвенога трепета да се сетимо чињенице да је један од првих епископа града Антиохије био свети Игнатије, назван Богоносац, јер је Бога у срцу свом носио и Богом ношен био јер беше у Христовим рукама као оно дете које Богочовек показа апостолима када рече: „Заиста вам кажем, ако се не обратите и не будете као деца, нећете ући у Царство небеско“. А житије његово, које Антиохијска Црква чува и са нама дели, још каже да је у поодмаклим годинама имао само једну бригу: како да његов живот у врлини и његова старост не буду разлози судијама да му поштеде живот, који је иначе одмалена и као пастир и као учитељ посветио Господу. Мученички венац који у Риму стекао као, пре њега, свети апостол Петар, био је тек прва страница мученичке и многострадалне историје вечно младе и Богом чуване Антиохијске Цркве. У исто време је пострадала и света и равноапостолна великомученица Текла, велика слава сестринске Антиохијске Цркве. За њено свето име, драга браћо и сестре, везан је и први сусрет наших двеју помесних Цркава. Свети Сава је, наиме, на повратку из Свете Земље, као велику драгоценост донео из Антиохије део њених часних моштију, њену десну руку. Заједно са нашим народом претрпела је и она сеобе и гоњења, да би је, средином 18. века, патријарх Арсеније Четврти поклонио Старој цркви у Сарајеву, где се и данас налази.

Антиохијац је био и најречитији беседник Цркве, „пети јеванђелист“, свети Јован Златоуст. Он је захватао „воду живу“ из непресушног студенца Премудрости Божје, из чије дубине, кроз смирење и покајање, треба и ми да црпемо живе, одуховљене речи божанствене Литургије, коју он састави на основу древне антиохијске литургијске праксе и у којој светим Причешћем постајемо синови и кћери Оца небескога по благодати.

Видите, драга браћо и сестре, каква слава увенчава Антиохијску Цркву! У Златоустово време патријарх антиохијски је био свети Мелетије, велики пастир Цркве Христове, учитељ не само светоме Златоусту већ и Василију Великом и многим другим светим епископима. Ови свети архијереји нису били свети само по свом личном благочестивом

животу и подвизима него и по својој непоколебивој борби за Православље, по борби са „злом, најгорим од свих зала“ (каκὸν δὲ, καὶ κακῶν κάκιστον), са јересима и расколима, који су, страшније од макаквих дивљих звери, непрекидно нападали Цркву Христову.

И следећи сусрет наших помесних Цркава десио се по Божјем Промислу и на чудесан начин. Свети Јован Дамаскин је добио име по граду у коме је рођен и у коме је, даровима које је имао, постао калифов саветник. Иконоборци га оклеветаше код калифа, те калиф нареди да се десна рука Јованова одсече и постави на тргу Дамаска. Исте вечери одсечену руку свети Јован прислони уз своје тело и ноћ проведе у молитви пред иконом Мајке Божје која беше његова породична икона. Рука зарасте, а од ране беше остала само црвена нит тамо где је рука била одсечена. И сâм калиф затражи опроштај за неправедну казну коју изрече. Јован пак, у знак благодарности, припоји руку направљену од сребра икони коју понесе са собом када се замонаши у манастиру Светог Саве Освећеног близу Јерусалима. Чудесне подвиге потом изврши, дубока, богословска дела и химне написа на корист, радост и спасење хришћана. Пет векова касније, још као монах, у тај манастир дође Свети Сава из Србије као поклоник, а то беше прорекао још оснивач манастира, свети Сава Освећени. Тако Бог преко светог Јована Дамаскина и Саве Освећеног прослави и нашег потоњег светитеља и првог српског архиепископа, Светог Саву. Ова света и чудотворна икона, коју тада прими на дар Свети Сава, названа Света Богородица Тројеручица, данас се чува у манастиру Хиландару.

Драга браћо и сестре, постоји још једно место на којем се наше две сестринске Цркве сусрећу. И не само што се сусрећу него и остају сједињене заувек. То место јесте Голгота, и Часни Крст на њој. Наше Цркве вековима носе крст Христов као удови Тела Његовог, Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве Његове, која смерно испуњава Завет Његов: „Није слуга већи од господара свога. Ако су мене гонили, и вас ће гонити; ако су моју реч одржали, и вашу ће одржати“ (Јов. 15, 20).

Мислимо, наравно, на страдања и гоњења којима се ни број не зна, на мучеништво великог дела наших хришћанских народа. И код вас, у Сирији и на читавом Блиском Истоку, и код нас у Србији, и у многим другим земљама, људи су страдали само због тога што су били и остали верни својој Православној Цркви и завету Отаца својих.

Захваљујући њиховим подвизима исповедништва и мучеништва, ми смело стајемо пред Господа и само крстом Његовим се хвалимо, као што је рекао апостол Павле (Гал. 6, 14). Ваша историја протиче у истом знаку крста, од времена мученичке смрти апостола Петра и светог Игнатија Богоносца, славе Антиохијске Цркве, до дана данашњега. И наша историја, од времена светог Јована Владимира, потом и Великомученика Лазара, и свих косовских мученика, па све до сада, протиче у истом знаку. Али Крст нас упућује на Васкрсење. Један је Завет који се у Цркви, у различитим историјским приликама и различитим народима, чудесно спојио и непрестано спаја са Новим и Вечним Заветом Господа нашег Исуса Христа.

Речи које потврђују тај Завет, браћо и сестре, којима се заветујемо да смо хришћани, да у свему последујемо Господу нашем, које слободним избором, из дубине нашег срца, изговарамо, којима започиње сваки наш подухват и које сведоче о избору наше душе за непролазно Царство небеско, јесу оне речи којима почиње наша божанствена Литургија: Благословено Царство Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова! Амин!

И овај наш садашњи сусрет, Блажењејши брате, радошћу умивен због Вашег доласка међу нас, окићен је и украшен страдалничким и мученичким венцима Крста Господњег. Наш сусрет се дешава у време када Ваша Патријаршија, по Бог зна који пут, мученички страда и бива разапета, када Ваш народ бива протериван, расељаван и убијан.

Наш верни српски народ са болом у срцу слуша вести и гледа потресне слике свега онога што се код Вас дешава. Колевка хришћанства скоро да остаје без хришћана! Страдају људи, свети храмови и градови. Страдају и људи других вера и њихове богомоље. Опште безумље које зле силе овога света са очигледном намером стварају довело је до рата и хаоса у којем сви страдају. Слепи фундаментализам и тероризам представљају претњу народима који живе на Блиском и Средњем Истоку, као и народима читавога света. На њима су само маске религиозности. Острашћеност, мржња и злочини не могу се оправдати религијским мотивима. Доказ за то јесте чињеница да су хришћани и муслимани вековима живели заједно.

Израњаван, али Богу веран, српски народ посебно тугује због тога што се не види скори крај патњама народа Сирије, Ирака и целог Блиског Истока, народа који Ви, апостолски ревностно, пастирски предводите. Наш народ зна како је живети у условима када сваки

дан доноси опасност – не потенцијалну и замишљену опасност већ реалну опасност по сâм живот, породицу и ближње. Остати, не напустити своје светиње и родну земљу, а пре свега сачувати своју веру, постаје тада подвиг раван исповедничком.

Дао је Бог да дух исповедништва, вазда присутан у Цркви Христовој, буде пројављен у делима и речима Вашег Блаженства, као и међу архијерејима, свештенством, монашвом и народом Ваше свете Антиохијске Цркве. То је оно што видимо и што нам даје наду. Наша је света дужност да молимо Бога, Мајку Божју и све свете да Вама и свима нама подаре још много снаге и вере. Вера је драгоценија од злата пропадљивог. Она се сада огњем и мачем искушава, у овим временима великих искушења, мука и невоља (ср. I Петр. 1, 6 и 7).

Ваше Блаженство, слабе су и немуште наше речи да искажу радост што Вас овде видимо, а у Вама видимо и прослављамо свету повест славне Антиохијске Цркве. Али осећамо и жалост и тугу када покушавамо да сагледамо и схватимо њен положај у овом историјском тренутку. Зато понављамо речи апостола Павла: „И ако страда један уд, с њим страдају сви удови; а ако ли се један уд прославља, с њим се радују сви удови” (I Кор. 12, 26). То су речи које и ми изговарамо, сада и овде. Оне нису само знак солидарности и разумевања него, пре свега, исповедање нашега истинског јединства, нашега братства у Господу нашем Исусу Христу, у Једној и јединственој Цркви Његовој.

Нека дâ Бог да се у јединству наше Цркве, у Духу Светом, Који на њој почива и у њој дела, супротставимо свим невољама и искушењима која нас сустижу. Свето Писмо нас, уосталом, опомиње да искушења морају доћи и да свако ко хоће да служи Господу мора да спреми срце своје и веру своју као мач духовни да тим искушењима одоли. После Крста долази Васкрсење. Тиме је све речено.

Радујмо се данас, и у све дане живота нашега, што је Бог нама подарио Велику и Славну Заштитницу, Мајку Божју, Пресвету Богородицу! Бог Логос сместио се у утробу њену, а она, озарена Духом Светим, узвисила се као Невеста Неневестна, над целом творевином Божјом и бди и моли се за њу. И сада Покровом својим, као порфиром сјајнијом од сунца, закриљује цео људски род.

Знајући слабости своје и неопходност помоћи Божје, смело, са покајањем, смирењем и љубављу, завапимо Царици небеској: Владичице наша, својим неисказаним човекољубљем погледај на нас и помози нам! Помози народима Сирије, Палестине,

Ирака, помози свим хришћанима Истока, закрили их Покровом својим и сачувај их у земљи њиховој и међу светињама њиховим, на славу Сина Твог и Бога нашег Исуса Христа! Данас, на празник, када се анђели са архијерејима и народом радују, када се апостоли са пророцима радују, Теби и светом Покрову твом се обраћамо: буди Помоћница у све дане живота нашега! Велико је уздање наше у милосрђе твоје, да у теби нађемо благодат за благовремену помоћ (Јевр. 4, 16). Пресвета Богородице, Мати Господа нашега, Мајко наша, чувај нас под Покровом твојим! Амин, Боже дај!

Затим је Његова Светост Патријарх српски г. Иринеј уручио Блажењејшем Патријарху антиохијском и свега Истока г. Јовану највише одликовање Српске Православне Цркве – орден Светог Саве првог реда. Под сводовима заветног храма српског народа проломио се усклик: Достојан! Такође, Његова Светост Патријарх г. Иринеј уручио је Блажењејшем Патријарху г. Јовану на молитвено сећање икону Светог Јована Крститеља и Претече Господњег.

Затим се сабору верних обратио Његово Блаженство Патријарх антиохијски и свега Истока г. Јован Х:

-Ваша Светости, браћо архијереји саслужитељи, христољубиви народе,

Данас нас је, у овом светом храму, сабрала Господња евхаристијска трпеза са које смо, попут мирис тамјана, уздигли своје молитве Христу Богу, коме нека је слава у векове. Антиохијска и Српска Црква се данас коленапреклоно моле закланом Јагњету, које се увек једе и никада не нестаје, но освећује оне који се причешћују, за спасење света. Браћо, како је само велелепна и слаткоћом вечног живота испуњена Господња евхаристијска Чаша, која нас је са вама спојила! Ова Чаша је заиста величанствена и

надвремена док пред њом промичу историјске и географске опсене овога света!
Сјединимо се једним устима и једним срцем, ми православни хришћани, који живимо о
насушном хлебу љубави нашег Спаситеља као плоду истинског Дрвета живота, и
отпијмо из његове свете Чаше која је врело нашег спасења и лек бесмртности.

Ваша Светости, драга браћо и сестре,

Желео бих, пре свега, да своју реч започнем управо са небеским и непролазним Хлебом,
као и са стиховима вечне поезије великога хришћанскога Слаткопојца, који је рекао:

Ходите сви, народе Божји, исповедимо свецело веру нашу у Христа;
са страхом Божјим примимо Хлеб тајинствени и Чашу спасења окусимо;
са чистом савешћу приступимо и исповедимо живу веру,
надајући се да ћемо се настанити у анђелским насељима;
уистину је Свето Тело Христово, које је страдање и крст поднело, небески Хлеб
нетрулежни!

Ово су речи Романа Слаткопојца, чији спомен данас славимо према календару наше
Цркве. Изузетно сам почаствован и неизмерно радостан да, чинећи спомен и
произносећи речи овог антиохијског светитеља, рођеног у Хомсу који служаше Цркви
Христовој у Бејруту и Константинопољу, созерцавам Тајну Господње евхаристијске
трпезе која нас је данас сјединила са нашом браћом у Србији. Такође, ми данас вршимо
спомен и светог апостола Ананије, који се помиње на данашњој светој Литургији заједно
са Светим Романом, као што и наша недостојност заједнички дели са њим место
пребивања у граду Дамаску, улици Правој, где је „у време оно“ крштен Свети апостол
Павле. Отуда сам особито радостан и причињава ми нарочито задовољство да наведем
речи апостола Ананије, упућене Павлу које гласе: „Послао ме је Господ Исус, који ти се
јави на путу којим си ишао, да прогледаш и да се испуниш Духа Светога“ (Дап 9, 17).

На самом почетку, неизмерно сам срећан што нашим ближњима у Србији могу да
пренесем љубав њихове браће из Цркве Антиохије – тамо где су ученици Господњи били
по први пут названи хришћанима

Долазим Вам у миру из древне Антиохије која је крстила Павла руком Ананије, првог

епископа града Дамаска, и из Антиохије Петра и Павла, Варнаве и Квартоса, Игњатија Антиохијског и Јосифа Дамаскина. Поврх свега, долазимо из Антиохије еванђелиста Луке, Јована Дамаскина и Романа Слаткопојца, то јест оне Антиохије која је своју љубав према Христу посведочила најстаријим литургијским појањем, прелепом свештеном уметношћу у бојама, надахнутом црквеном химнографијом и узвишеним богословљем, и најсрдачније грлим Цркву мученика и праведника у Србији

Господ Исус Христос је истински посредник нашег живота и непоколебиви ослонац нашег целокупног постојања. Можда су управо то речи које сажето изражавају искушења са којима су се суочавале и суочавају Антиохијска и Српска Црква.

Протекло је већ више од две хиљаде година откако је хришћанство укорењено на Истоку и засађено на српској земљи коју су походили ученици апостола. А вера која је у нама и вама браћо, превазилази дела ума и изражава саму суштину и дубину људског постојања. Древна Црква Антиохије је током свога постојања пребродила све историјске изазове и сачувала Христа у свом срцу, попут надрагоценијег бисера у шкољци. Србија је исто тако прошла Голготу својих страдања да би изнова оживела у зори Христовог Васкрсења.

Данас нас је, све заједно, сабрала на једном месту тајна Божанствене Евхаристије, а света Литургија је у својој суштини један вечнокрећући израз благодарности. Уистину, управо је јединство вере, још од праскозорја хришћанства, оно што нас је окупљало и што нас сабира све до данас. Ово јединство вере се и у данашњем свету, упркос свим владајућим изазовима, тумачи као истинска и опипљива реалност јединственог сведочења Господа Исуса Христа. Отуда, возљубљена браћо, неопходно је да искрено и свесрдно размењујемо искуства о свему што би могло да обједини сведочење Православља савременом свету. Саборност руковођена миром, која је првенствено заснована на једној, заједничкој евхаристијској Чаши, представља по превасходству

темељ и основу хришћанског идентитета.

Као што је познато, већ почетком протеклога столећа започете су припреме за одржавање једног великог Свеправославног сабора. Али ми, Антиохијци, били смо разочарани због његовог исхитреног одржавања, чему није претходило благовремено разрешење веома озбиљних питања, што је имало за последицу да наша древна Патријаршија, заједно са још три помесне православне Цркве, није узела учешћа на Сабору одржаном 2016. године на острву Крит. Са дубоким болом помињемо овом приликом и нарушавање наших права од стране Јерусалимске Патријаршије на примеру успостављања нове епископске дијацезе у Катару, марта 2013. године, и постављења епископа противно нашој вољи. Са великом горчином у срцу морамо да поменемо и неуспех свеправославног трудбеништва и интензивног рада у циљу успешног решавања овога, за нашу Цркву, веома озбиљног проблема. Пошто су, напослетку, биле исцрпљене све могућности за решавање поменутог проблема, то нас је и навело да прекинемо општење са Јерусалимском Патријаршијом, чији је став по питању свих претходних иницијатива био веома ригидан.

Све то се већ дешавало, нажалост, онда када је Антиохијска Црква примала ударац за ударцем – протеривање њених духовних чеда, разарање њених светиња и отмице њених свештеника и епископа међу којима су два епископа града Алепа – сиројаковитски епископ Јован Ибрахим и православни митрополит Антиохијске Патријаршије Павле Јазици, а који су отети још пре пет година.

Међутим, разлози нашег доласка у мирну посету сестринској Српској Православној Цркви нису критике у вези са Критским сабором, већ опредељење да заједнички сагледамо све оно што је обележило и што тренутно оптерећује односе међу помесним православним Црквама. Због чега је неопходно да расправљамо о питањима аутономије или аутокефалности управо сада када нам је највише потребно целовито и снажно јединство свих православних хришћана? Нема никакве сумње да би Православна Црква требало да размотри своје проблеме на једном сабору где би били окупљени сви поглавари помесних Цркава, али је истовремено неприхватљиво да један такав архијерејски сабор буде сведен на покушај решавања наведених проблема без плодотворног произношења и умножења живе еванђелске речи коју од нас очекује савремено друштво.

Дозволите ми да, на овоме свештеном месту, поделим са вама и нешто што ће бити оцењено пред судом историје. Древна Црква Антиохије, као она која је прва наденула име хришћанима, будући свагда препознавана у личностима првоврховника апостолског

сабрања Петра и Павла, била је принуђена да изостане са Сабора на Криту 2016. године, иако то сама није желела. Она је на то била приморана на првоме месту услед одсуства јединства са једном од помесних Православних Цркава, одлагања у проналаску решења и изостављања дотичне теме из плана рада Сабора. Осим тога, на идентичан начин су пропраћена и нека друга, мање значајна питања, међу којима су примедбе које се тичу обавезујућег карактера доношених одлука и устројства црквеног живота православних хришћана у дијаспори, као и неке друге примедбе.

Све претходно речено је јасно и недвосмислено становиште и језгровита порука Антиохије, кћери двомиленијумског хришћанског сабрања, свим православним хришћанима и читавом свету ради унапређења сваког свеправославног сусрета. То је уједно и својеобразно начело изградње слоге и једногласја у погледу свих суштинских питања, а које је освештано стваралачким и надахнутим антиохијским искуством у циљу проналажења одговора на питања која сведоче о видљивим и оним мање приметним делатностима православних у свету.

Насупрот томе, управо ових дана до нас допире снажан хук ветрова у циљу осамостаљења црквених заједница на различитим местима у васељени. Усрдно се молимо Господу нашем Исусу Христу, како би од своје Цркве одбио све таласе политичких замки, историјских преврата и разорног духа индивидуализма, е да би у њој засијао дух славе Његове.

Љубљени у Господу, нама је највише потребно време у коме ће православно хришћанство бити једна реч и једно чврсто Тело усред хаоса овог света који се пре свега одликује поделама. Јединство православног хришћанског света је залог који је Христос предао у наше руке, а сагласје помесних православних Цркава је оно што првенствено чува њено јединство и кохезију.

Такође, нама је поверено да чувамо једноту и јединственост Православља пред налетима олује подела овога света, коју превазилазимо кроз Онога који је благоизволео да будемо једно, Господа Исуса Христа, чија свагда блистајућа слава треба да засија у целокупном свету и у нама. Истовремено, овде смо да посведочимо, како вама тако и кроз вас, Европи и васколиком свету, да су хришћани Блискога истока неодвојиви део тога поднебља, без обзира на историјски ток времена. Ови хришћани су уградили себе и све што су имали да би остали на својим вековним огњиштима, у земљи на којој их је засадила десница Бога Вишњег. Њихово срце саткано је од чистоте снежних планина Либана и бистрине сиријског и ирачког Еуфрата, а које одјекује попут жубора Јордана и речних токова плодотворне равнице Палестине. У средишту бића ових древних

хришћана је дах Јерусалима и искуство неправди учињених Палестини и њеном народу. Ми, православни хришћани, укоренењени смо у правом смислу речи на Блиском истоку и тамо смо присутни већ две хиљаде година. Припадност нашој земљи неодојива је од нашег удеоначарења у Тајни Крста и Васкрсења Христовог коју свагда носимо и коју ћемо носити занавек. Ми хришћани Блиског истока осећамо на веома опипљив и истанчан начин да је наше присуство на тамошњим просторима једна особита порука и сведочанство. Ослањамо се и уздамо се у силу нашег Господа и у добре људе широм васељене да ћемо тамо и даље остати, чврсто утемељени и дубоко укоренењени. Поврх свега, ми не тражимо од овоземаљских власти да нас заштити као хришћане, јер смо живели две хиљаде година на Истоку, делећи горчине и радости са нашом браћом свих вероисповести и верских заједница. Хришћанима не треба заштита, већ они траже мир и безбедност за себе, као и за све друге у земљи у којој живе са свим другим конфесијама. Дајте мир Истоку, да бисте видели како сви на Истоку живе у хармонији.

Драга браћо, Блиски исток је много више од обичног земаљског пространства. Он је стециште небеских откривења и земља Христовог Оваплоћења. Ми, правоверни Антиохијци, уистину јесмо Црква Оваплоћења и заједница опипљивог и живог присуства које исијава сведочењем и делатним постојањем, превазилазећи категорију броја и количине и пројављујући јединствену улогу и послање. Стога би требало да, попут других народа света, на одговоран начин надиђемо историјске оквире нашег овоземаљског постојања и уклонимо прашину пролазнога времена, јер смо носиоци поруке нашег Господа. Отуда је наша дужност да сведочимо Његово присуство кроз нас и у нама, као грађевина Божја у Духу Светоме која није саздана од обичнога камења.

Данас се молимо за Вашу Светост и паству која је поверена Вашој очинској бризи. Молимо се пред Господарем Васкрсења за свеукупни српски народ, за његове властодршце, поглаваре и добротворе, као и за свеопшту добробит Србије. Уверени смо да и ви уздигнете своје молитве за наш добри и напаћени народ, за његову добробит и миран живот. Овом приликом особито помињемо нашу тешку и незацељену крваву рану – отмицу двојице митрополита града Алепа – Јована Ибрахима и Павла Јазиција пре више од пет година, што најбоље осликава чему је све био, а и даље је, изложен човек Блиског истока – почев од насиља и отмица па све до унижавања и порицања достојанства усред бесмисла ратова и овоземаљских интереса.

Преузето са: <https://srbin.info/>